

Sygn. akt III C 1198/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 01 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, III Wydział Cywilny

w następującym składzie

Przewodniczący SSR(del) Andrzej Lipiński

Protokolant praktykant Karolina Włodarczyk

po rozpoznaniu w dniu 17 listopada 2016r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. B. (1)

przeciwko Skarbowi Państwa-Dyrektorowi Generalnemu Służby Więziennej

o zapłatę

1. oddala powództwo;
2. odstępuje od obciążenia powoda obowiązkiem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego na rzecz pozwanego Skarbu Państwa reprezentowanego przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa;
3. nie obciąża powoda nieuiszczonymi kosztami sądowymi przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt III C 1198/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 17 lutego 2014r., skierowanym do Sądu Okręgowego w Warszawie M. B. (1) wniósł o zasądzenie na jego rzecz od Skarbu Państwa – Aresztu Śledczego W. M. kwoty 95.000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wydania orzeczenia, tytułem zadośćuczynienia.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, iż przez cały okres pobytu w tej jednostce penitencjarnej pozwany nie zapewnił mu odpowiednich warunków bytowo- sanitarnych. Podnosił ponadto: brak oświetlenia w kącie sanitarnym, ograniczony dostęp do sieci elektrycznej, brak drzwi wewnętrznych w kącie sanitarnym, brak zajęć sportowych, brak jakichkolwiek form resocjalizacji, przeludnienie i brak metrażu. /pozew k.3-5/

Czynności w imieniu pozwanego, zgodnie z zasadami reprezentacji przed Sądem Okręgowym wykonywała Prokuratoria Generalna Skarbu Państwa.

W odpowiedzi na pozew pozwany Skarb Państwa-Dyrektor Generalny Służby Więziennej wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, jednakże w zakresie kosztów zastępstwa procesowego o zasądzenie ich według norm przepisanych na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa. W uzasadnieniu wskazał, iż wszelkie twierdzenia w pozwie są gołosłowne. Powód nie przebywał w warunkach przeludnienia oraz miał zapewnione właściwe warunki bytowe w tym areszcie./odpowiedź na pozew k.54-63/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. B. (1) przebywał w Areszcie Śledczym W. M. w okresie 14 lipca 2014r. do 1 grudnia 2014r., w związku z operacją kolana. W tym czasie powód był umieszczony w następujących pawilonach, oddziałach i celach mieszkalnych:

1. w okresie 14.07.2014 r. - 17.07.2014 r. - przebywał w pawilonie B, Oddz. II, cela 25 powierzchnia celi 7,26 m²:

- 14.07.2014 r. - 15.07.2014 r. - 1 osadzony w celi,

- 15.07.2014 r. - 17.07.2014 r. - 2 osadzonych w celi;

2. w okresie 17.07.2014 r. - 07.08.2014 r. - przebywał w pawilonie B, Oddz. II, cela 2 powierzchnia celi 6,86 m²:

• 17.07.2014 r. - 22.07.2014 r. - 1 osadzony w celi,

• 22.07.2014 r. - 04.08.2014 r. - 2 osadzonych w celi,

• 04.08.2014 r. - 05.08.2014 r. - 1 osadzony w celi,

• 05.08.2014 r. - 07.08.2014 r. - 2 osadzonych w celi;

3. w okresie 07.08.2014 r. - 03.11.2014 r. - przebywał w pawilonie E, Oddz. II, cela 12 powierzchnia celi 28,60 m²:

-07.08.2014 r.-	13.08	2014r.	- 7 osadzonych w celi,
-13.08.2014 r.	- 04.08	2014r.	- 8 osadzonych w celi.
-14.08.2014 r.	22.08	2014r.	- 7 osadzonych w celi,
-22.08.2014 r.	26.08	2014r.	- 6 osadzonych w celi,
-26.08.2014 r.	27.08	2014r.	- 5 osadzonych w celi,
-27.08.2014 r.	01.09	2014r.	- 6 osadzonych w celi,
-01.09.2014 r.	08.09	2014r.	- 5 osadzonych w celi,
-08.09.2014 r.	11.09	2014r.	- 6 osadzonych w celi,
-11.09.2014 r.	12.09	2014r.	- 7 osadzonych w celi,
-12.09.2014 r.	14.09	2014r.	- 6 osadzonych w celi,
-14.09.2014 r.	15.09	2014r.	- 7 osadzonych w celi,

-15.09.2014 r.	26.09	2014r.	- 8 osadzonych w celi,
-26.09.2014 r.	- 207.09	2014r.	- 6 osadzonych w celi,
-27.09.2014 r.	04.10	2014r.	- 7 osadzonych w celi,
-04.10.2014 r.	08.10	2014r.	- 6 osadzonych w celi,
-08.10.2014 r.	10.10	2014r.	- 7 osadzonych w celi,
-10.10.2014 r.	14.10	2014r.	- 6 osadzonych w celi,
-14.10.2014 r.	15.10	2014r.	- 5 osadzonych w celi,
-15.10.2014 r.	17.10	2014r.	- 6 osadzonych w celi,
-17.10.2014 r.	03.11	2014r.	- 8 osadzonych w celi;

4. w okresie 03.11.2014r. – 17.11.2014r. – przebywał w pawilonie C, Oddz. II, celi 24 – powierzchnia celi 9,75 m²:

- 03.11.2014 r. - 05.11.2014 r. - 3 osadzonych w celi,
- 05.11.2014 r. - 17.11.2014 r. - 2 osadzonych w celi;

5. w okresie 17.11.2014 r. - 01.12.2014 r. - przebywał w pawilonie C, Oddz. II, celi 14 -powierzchnia celi 9,55 m²:

- 17.11.2014 r.-26.11.2014 r. -2 osadzonych w celi,
- 26.11.2014 r. - 01.12.2014 r. - 3 osadzonych w celi.

/wydruk przeglądarki historii rozmieszczenia powoda w Areszcie Śledczym W. – M. k.65, notatka służbowa zastępcy kierownika Działu Ewidencji Aresztu Śledczego W. - M. k.66/

W powyższym okresie powód nie przebywał w celach przeludnionych. Nie zgłaszał w tym okresie także żadnych uwag odnośnie zakwaterowania.

Osadzony rozmieszczany był ponadto w oddziałach szpitalnych zgodnie z zaleceniami lekarskimi. Wyznaczenie celi mieszkalnej powodowi odbywało się zgodnie z treścią art.110 § 4 kodeksu karnego wykonawczego, § 11 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 sierpnia 2003 r. w sprawie regulaminu organizacyjno - porządkowego wykonywania kary pozbawienia wolności oraz § 48 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 2 października 2012 r. w sprawie czynności administracyjnych związanych z wykonywaniem tymczasowego aresztowania oraz kar i środków przymusu skutkujących pozbawieniem wolności oraz dokumentowania tych czynności. Zgodnie z obowiązującym w Areszcie Śledczym W. - M. porządkiem wewnętrznym, na terenie szpitala funkcjonującego w okresie pobytu powoda w w/w areszcie śledczym obowiązał całkowity zakaz palenia wyrobów tytoniowych, który był bezwzględnie przestrzegany.

Powód w Areszcie Śledczym W. – M. miał we wszystkich celach mieszkalnych dostęp do oświetlenia naturalnego i sztucznego zgodnie z przepisami rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2012 r. w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać budynki techniczne i ich usytuowanie. Zainstalowane źródła sztucznego oświetlenia oraz wymiary okienne zapewniają wystarczający dostęp do światła zarówno dziennego, jak i sztucznego. Cele ponadto wyposażone były w okna posiadające możliwość mechanicznego otwierania i zamykania, co umożliwiała wietrzenie celi mieszkalnej według potrzeb osób w niej przebywających. Ponadto, każda celda posiadała sprawną wentylację grawitacyjną sprawdzaną corocznie przez wyspecjalizowaną firmę kominiarską.

Zgodny z rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 lutego 2014 r. w sprawie warunków bytowych osób osadzonych w zakładach karnych i aresztach śledczych, cele mieszkalne wyposażone były i są w sprzęt kwaterekowy posiadający właściwości użytkowe (materace, łóżka, stoły, taborety, szafki).

W każdej celi znajdował się dostęp do bieżącej zimnej wody, a raz w tygodniu powód miał możliwość korzystania z ciepłej kąpieli.

Kąpiki sanitarne znajdujące się w celach mieszkalnych zajmowanych przez powoda oddzielone były od reszty celi mieszkalnej zabudową murowaną, płytową lub parawanem i w pełni zapewniały intymność podczas korzystania z nich. Areszt Śledczy zapewnił warunki do utrzymania higieny osobistej w oparciu o porządek wewnętrzny aresztu. Natomiast utrzymywanie czystości sanitariatów i pomieszczenia należało do osadzonych, przebywających w celi. Do tego celu otrzymywali oni środki czystości w ilościach określonych w comiesięcznych rozdzielnikach dla poszczególnych oddziałów mieszkalnych.

Energia elektryczna dostarczana była do cel mieszkalnych zgodnie z zapisami porządku wewnętrznego obowiązującego w tutejszej jednostce penitencjarnej. Napięcie w gniazdkach włączane było jedynie okresowo. Jednakże, w przypadku kiedy ze względów zdrowotnych konieczne jest korzystanie przez osadzonego w sposób ciągły z urządzeń zasilanych prądem elektrycznym, napięcie elektryczne dostarczane było do celi mieszkalnej całodobowo.

/notatka służbowa zastępcy Kierownika Działu Kwatermistrzowskiego Aresztu Śledczego W. - M. z dnia 18.03.2015r. k.68-69, notatka służbowa zastępcy Kierownika Działu Kwatermistrzowskiego Aresztu Śledczego W. - M. z dnia 17.03.2015r. k.70/

Powód ponadto miał zapewnioną w Areszcie Śledczym w W. - M. profesjonalną, całodobową opieką medyczną zarówno stopnia podstawowego, jak i specjalistycznego. Po przybyciu do w/w aresztu śledczego został zbadany i zakwalifikowany do zabiegu artroskopii przez ortopedę. Miał zrealizowane również szereg badań i konsultacji lekarskich, w tym w dniu 15.07.2014 r. przez lekarza ambulatorium, w dniu 17.07.2014 r. przez lekarza okulistę oraz w dniu 28.07.2014 r. przez Ordynatora Oddziału O., który wyznaczył termin przyjęcia do oddziału na dzień 07.08.2014 r. Zabieg został przeprowadzony w dniu 9.09.2014r. przez prof. J. S. ze Szpitala (...) przy ul. (...). W związku z potrzebą zapewnienia właściwej asysty przeprowadzanego zabiegu, został on wykonany w pierwszym możliwym terminie. Zarówno przebieg zabiegu oraz okres pooperacyjny przebiegał bez żadnych powikłań. Rehabilitacja po tego typu zabiegach polega na napinaniu mięśni uda operowanej kończyny, co zostało przeprowadzone w areszcie śledczym, w którym przebywał powód, aż do uzyskania pełnej ruchomości operowanej kończyny. Przeprowadzono dodatkowo zabieg fizykoterapii w związku ze stanem zapalnym prawego łokcia, które wykonywane były od dnia 15.09.2014 r. do dnia 25.09.2014 r. Po przeprowadzeniu rehabilitacji powód został dodatkowo skonsultowany w listopadzie 2014 r. przez ortopedę i zalecono dalszą rehabilitację we własnym zakresie.

/pismo ze Szpitala i Ambulatorium z Izbą Chorych Aresztu Śledczego w W. -M. z dnia 24.03.2015 r. wraz z kserokopią książki zdrowia powoda oraz kserokopią historii choroby powoda k.71-119/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o załączone przez pozwanego dokumenty, powołane wyżej, których prawdziwości nie kwestionowała żadna ze stron. Sąd zaś nie znalazł podstaw by czynić to z urzędu. Sąd odmówił wiary twierdzeniom powoda z zakresie, w jakim wskazywał, iż był przez cały okres pobytu w/w jednostce penitencjarnej

przebywał w celach przeludnionych. Z materiału dowodowego wynika, iż powód w Areszcie Śledczym W. - M. w ogóle nie przebywał on w warunkach przeludnienia. Sąd nie dał także wiary zeznaniom powoda odnośnie warunków bytowo-sanitarnych w Areszcie Śledczym W. - M.. Powyższe nie znajduje potwierdzenia w dokumentacji znajdującej się w aktach sprawy.

Świadkowie R. C. /k.197/ oraz T. B. /k.263/ potwierdzili wprawdzie zeznania powoda o złych warunkach bytowych, jednakże zauważyć należy, iż nie znajduje to potwierdzenia w dokumentacji dostarczonej przez pozwanego, w szczególności z wyjaśnień Kierownika Działu Kwatermistrzowskiego /k.68-70/. Powyższe okoliczności w ocenie Sądu, miały jedynie na celu wzmocnienie argumentacji strony powodowej ukazującej złe warunki mieszkalne panujące w przedmiotowych jednostkach penitencjarnych, zmierzającej w kierunku skłonienia Sądu do uwzględnienia powództwa zgłoszonego w rozpoznawanej sprawie.

Przeprowadzenie dowodu z zeznań innych świadków zgłoszonych przez powoda: M. F. i G. S. okazało się niemożliwe do wykonania. Pomimo, że Sąd wykorzystał wszystkie instytucje, w celu doprowadzenia świadków na rozprawę, świadkowie ci nie stawiali się na wyznaczone rozprawy.

Sąd oddalił wniosek o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków K. W., S. I., T. L., M. D., M. B. (2), A. Z.. Powód nie wskazał danych adresowych powyższych świadków, wobec czego nie było możliwe ich przeprowadzenie.

Sąd oddalił ponadto wniosek o przesłuchanie w charakterze świadka fizjoterapeutki z Aresztu Śledczego W. - M.. W tym zakresie powód nie wskazał danych identyfikujących świadka.

Oddaleniu także w ocenie Sądu podlegały wnioski o: powołanie biegłego z Powiatowego Inspektoratu Nadzoru Budowlanego, celem oceny stanu technicznego cel mieszkalnych oraz oddziału szpitalnego oraz o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu ortopedii – traumatologii, celem oceny leczenia powoda w Szpitalu Więziennym w Areszcie Śledczym W. – M.. W ocenie Sądu okoliczności, jakie miały na celu przeprowadzenie dowodów zostały już w sprawie dostatecznie wyjaśnione i znajdują potwierdzenie w zebranych materiale dowodowym. Wskazać w tym miejscu należy, iż Sąd nie jest obowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków dowodowych strony tak długo, aż udowodni ona korzystną dla siebie tezę i pomija je od momentu dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności sprawy (wyroki SN: z dnia 19 marca 1997 r., II UKN 45/97, OSNAPiUS 1998, nr 1, poz. 24; z dnia 8 lipca 1999 r., II UKN 37/99, OSNAPiUS 2000, nr 20, poz. 741).

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art.23 k.c. dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Z kolei stosownie do art.24 § 1 k.c. ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny. Zaś art.448 k.c. stanowi, iż w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Jak słusznie wskazywał Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w sprawie I ACa 1150/06 (wyrok z dnia 24 lipca 2008r., OSAW 2008/4/110) w przypadku naruszenia dóbr osobistych bezprawnym działaniem sprawcy pokrzywdzonemu przede wszystkim przysługują środki o charakterze niemajątkowym przewidziane w art.24 k.c., a w przypadku gdy działanie naruszydźciela jest także zawinione środki o charakterze majątkowym, o których stanowi art.448 k.c. Przy czym warto zwrócić uwagę, iż obydwa roszczenia mają charakter samodzielny

i pokrzywdzonemu przysługuje prawo ich wyboru, zaś sądowi pozostawiona jest ocena celowości przyznania ochrony w żądanej formie, jego adekwatności do rodzaju naruszonego dobra, a przede wszystkim rozmiaru doznanej krzywdy. Przy żądaniu przyznania odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia na rzecz pokrzywdzonego podstawowym kryterium oceny sądu winien być rozmiar ujemnych następstw w sferze psychicznej pokrzywdzonego bowiem celem przyznania ochrony w formie majątkowej jest zrekompensowanie i złagodzenie doznanej krzywdy moralnej. Z tych też względów sąd jest zobowiązany ustalić zakres cierpień pokrzywdzonego, a przy ocenie tej przesłanki nie może abstrahować od wszystkich okoliczności towarzyszących powstaniu krzywdy. Znikomość ujemnych następstw może być podstawą oddalenia powództwa o przyznanie zadośćuczynienia na rzecz pokrzywdzonego.

Biorąc pod uwagę brzmienie w/w/ przepisów prawnych w pierwszej kolejności należało zatem ustalić czy w ogóle doszło do naruszenia dóbr osobistych, a jeśli tak to jakie dobra osobiste powoda zostały naruszone przez Areszt Śledczy W. - M.. W tym kontekście warto podkreślić, że zarówno doktryna jak i judykatura stoją na stanowisku, że przy ocenie zaistnienia naruszenia dobra osobistego należy posługiwać się kryteriami o charakterze obiektywnym, nie zaś kierować się jedynie subiektywnymi odczuciami osoby występującej o przyznanie ochrony. Na przykład Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 października 2001 r. (V CKN 195/01, LEX nr 53107) stwierdził, że ocena, czy cześć człowieka została zagrożona bądź naruszona, musi być dokonana przy stosowaniu kryteriów obiektywnych. Istotne jest bowiem nie subiektywne odczucie osoby żądającej ochrony prawnej, ale obiektywna reakcja opinii publicznej. Ponadto nie każdy przypadek dyskomfortu psychicznego, jak słusznie zauważył Sąd Apelacyjny w Warszawie (uzasadnienie wyroku z dnia 08 maja 2009 r. w sprawie VI ACa 1242/08), spowodowany bezprawnym zachowaniem się innej osoby, jest wystarczającą podstawą do poszukiwania ochrony sądowej dóbr osobistych, bowiem należy mieć na uwadze również zobiektywizowaną ocenę zewnętrzną. Konieczne jest także zachowanie proporcji oraz umiaru i nie można nadużywać instrumentów prawnych właściwych tej ochronie do przypadków drobnych, opierających się w głównej mierze na subiektywnych odczuciach zainteresowanego, gdyż taki sposób postępowania prowadziłby do deprecjonowania samego przedmiotu ochrony. W przedmiotowej sprawie powód uzasadniając swoje żądanie wskazał, że nie miał zapewnionych należytych warunków bytowych, przybywał w celach przeludnionych, kącki sanitarne nie były dostatecznie odizolowane od reszty pomieszczenia, przebywał w jednej celi z osobami zarażonymi HCV, borykał się z niedostatkiem środków higieny osobistej i środków czystości, brakiem dostępu lub ograniczonym dostępem do ciepłej wody, ograniczonym dostępem do służby zdrowia, ograniczonym dostępem do sieci elektrycznej, brak zajęć sportowych, brak form resocjalizacji.

Z przedstawionych przez stronę pozwaną dokumentów, nie wynika aby warunki we wskazanej jednostce penitencjarnej, nie odpowiadały obowiązującym normom i doszło do naruszenia jego dóbr osobistych, a zatem zeznania powoda i zawińskowanych przez niego świadków nie znalazły potwierdzenia w zebranych w sprawie materiale dowodowym.

Nadto jak wynika z materiału dowodowego zebranego w niniejszej sprawie powód, przebywając we wskazanych jednostkach penitencjarnych, nie składał skarg na przeludnienie, niewydzielony kącik sanitarny, niedostateczną opiekę medyczną, które to zarzuty podniósł w pozwie. Wobec braku tzw. przeludnienia cel, brak było podstaw do zasądzenia zadośćuczynienia, albowiem powód nie wykazał, by doznał jakiegokolwiek uszczerbku uzasadniającego taką rekompensatę za naruszenie jego dóbr osobistych. W świetle dokonanych ustaleń faktycznych kącki sanitarne w celach mieszkalnych były trwale i wystarczająco wygrozdzone od reszty pomieszczenia, zapewniając tym samym odpowiedni komfort osadzonemu w załatwianiu potrzeb fizjologicznych. Jak ustalono powód miał także dostęp do właściwej opieki medycznej i zagwarantowaną możliwość zachowania higieny. Z dowodów przedstawionych przez pozwaną, nie wynika również, aby u powoda został nieprawidłowo przeprowadzony zabieg artroskopii kolana. Z dokumentacji nie wynika też, aby u powoda zdiagnozowano jakiekolwiek powikłania pooperacyjne. Jak wskazano wyżej powód był poddany rehabilitacji, aż do uzyskania pełnej ruchomości operowanej kończyny. Przeprowadzono dodatkowo zabieg fizykoterapii w związku ze stanem zapalnym prawego łokcia, które wykonywane były od dnia 15.09.2014 roku do dnia 25.09.2014 roku. Po przeprowadzeniu rehabilitacji powód został dodatkowo skonsultowany w listopadzie 2014 r. przez ortopedę i zalecono dalszą rehabilitację we własnym zakresie. W świetle powyższego trudno dopatrzeć się uchybień, jakie zostały wskazane przez powoda.

Nadto wbrew zastrzeżeniom powoda co do zakresu sprawowanej opieki medycznej – dostęp do świadczeń medycznych w warunkach wolnościowych jest niejednokrotnie dużo gorszy, aniżeli w warunkach więziennych. Z tego też względu za słuszny został uznany przez Sąd rozpatrujący niniejszą sprawę pogląd wyrażony w wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 11 października 2012 r. (I A Ca 455/12, LEX nr 1237235), w którym wskazano, że o naruszeniu dobra osobistego w postaci uchybienia godności osadzonego w zakładzie karnym nie można mówić w przypadku pewnych uciążliwości lub niedogodności związanych z pobytem w takim zakładzie, polegających na niższym od oczekiwanego standardzie celi czy urządzeń sanitarnych, bowiem dla wielu ludzi nie odbywających kary pozbawienia wolności warunki mieszkaniowe bywają często równie trudne. Godność skazanego przebywającego w zakładzie karnym nie jest naruszona, jeżeli odpowiada uznanym normom poszanowania człowieczeństwa.

Niezasadne jest także twierdzenie powoda odnośnie niezgodnego z prawem osadzenia powoda w jednej celi z osobami zarażonymi HCV i niepoinformowanie o tym powoda. Obowiązujące przepisy prawa nie przewidują izolowania tej kategorii osadzonych od reszty społeczeństwa. Z opinii lekarza wynika jednoznacznie, że przy zachowaniu podstawowych zasad higieny brak jest możliwości zakażenia się wskazanymi wirusami. Służba zdrowia w Areszcie Śledczym W. - M., z uwagi na obowiązującą tajemnicę lekarską oraz przepisy o ochronie danych osobowych nie informuje nikogo o schorzeniach medycznych innych osadzonych (k.71).

Całkowicie natomiast niezrozumiałe są twierdzenie powoda o braku zajęć sportowych, z uwagi, jak wskazano wyżej, że pobyt powoda w przedmiotowej jednostce penitencjarnej związany był tylko i wyłącznie z operacją kolana. Na marginesie jedynie wspomnieć należy, iż powód w warunkach izolacji penitencjarnej przebywa od dnia 07.11.2012r., a karę pozbawienia wolności w systemie programowanego oddziaływania odbywa od dnia 06.05.2013 r. Podczas swojego pobytu w jednostkach penitencjarnych skazany ukończył program readaptacji społecznej „Piłka kopana” realizowany w Zakładzie Karnym w I., a także w dniach 22.07.2013 r. - 02.08.2014 r. uczestniczył w szkoleniu organizowanym przez przywiezienny klub pracy „Szukam pracy” współfinansowanym ze środków Unii Europejskiej. Powyższe stoi zatem w sprzeczności z podniesionym zarzutem braku form resocjalizacji.

Z tych wszystkich względów Sąd uznał za nieuzasadnione żądanie pozwu w zakresie zastosowania środków ochrony dóbr osobistych.

W kwestii żądania przyznania zadośćuczynienia, Sąd wziął pod uwagę poglądy wyrażone w judykaturze, w której przyjęto, że samo osadzenie w przeludnionej celi nie jest wystarczającą podstawą do uwzględnienia żądania zasądzenia zadośćuczynienia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 października 2007 r., II CSK 269/07). W ocenie Sądu powód popełniając przestępstwa musiał liczyć się z orzeczeniem i wykonaniem kary pozbawienia wolności, w więzieniu, w których z oczywistych względów nie ma komfortu. W ocenie Sądu wobec powoda postępowano z poszanowaniem jego praw i godności oraz w sposób zgodny z obowiązującymi normami prawnymi. Rozwiewa to wątpliwości, co do tego, że niedogodności związane z przebywaniem we wskazanych jednostkach penitencjarnych, wywołały u powoda cierpienia psychiczne i fizyczne. W tym miejscu należy podnieść za w pełni nieuzasadniony i zarazem nieudowodniony zarzut działania funkcjonariuszy jednostek penitencjarnych odnośnie odnoszenia się w stosunku do powoda w sposób niehumanitarny i naruszający jego godność osobistą.

Zdaniem Sądu powód, popełniając przestępstwo, za które został skazany, musiał liczyć się z tym, iż karę za swój czyn będzie odbywał w więzieniu, w którym z oczywistych względów nie ma komfortu. Również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 28 lutego 2007 r. nie uzależnił możliwości zasądzenia zadośćuczynienia od potwierdzenia faktu osadzenia w warunkach metrażowych odbiegających od norm wskazanej w art.110 § 2 k.k.w. Możliwość taka została bowiem połączona z jednoczesnym naruszeniem takich podstawowych standardów jak zapewnienie każdemu osadzonemu oddzielnego miejsca do spania albo oddzielenia węzła sanitarnego od ogólnej przestrzeni celi. W niniejszej zaś sprawie brak było podstaw do przyjęcia, iż powód w takich warunkach odbywał karę pozbawienia wolności tj. tzw. przeludnienia.

Reasumując, zdaniem Sądu brak jest podstaw do zasądzenia na rzecz powoda jakiegokolwiek kwoty zadośćuczynienia za naruszenie jego dóbr osobistych, które wiązało się z warunkami odbywania kary. W orzecznictwie Sądu Najwyższego

ugruntowany jest pogląd, zgodnie z którym sąd nie ma obowiązku zasądzenia zadośćuczynienia w każdym przypadku naruszenia dóbr osobistych (por. wyrok SN z dnia 19.04.2006r. II PK 245/05 OSNP 2007/7-8/101). Zasądzenie zadośćuczynienia ma zatem charakter fakultatywny i od oceny sądu opartej na analizie okoliczności konkretnej sprawy zależy przyznanie pokrzywdzonemu ochrony w tej formie (vide wyrok SA w spr. I ACa 833/06). Podstawowym kryterium decydującym o możliwości zasądzenia zadośćuczynienia winien być m.in. stopień winy naruszydela, rodzaj naruszonego dobra oraz poczucie pokrzywdzenia poszkodowanego.

Naruszenia te nie przybrały w ocenie Sądu takiego stopnia, który uzasadniałby przyznanie powodowi z tego tytułu zadośćuczynienia. Zwłaszcza, że warunków, w jakich przebywał powód nie można jednak traktować jako aktu represji skierowanego indywidualnie przeciwko niemu. Jak bowiem wynika z dołączonej do akt sprawy dokumentacji, niedogodności które spotkały powoda w takim samym stopniu dotyczyły innych osadzonych. Warunki te zaś były takie, jakie w danej sytuacji mogła optymalnie zapewnić administracja aresztów.

Powyższe przemawiało za oddaleniem powództwa w całości, o czym Sąd orzekł w punkcie 1-szym wyroku.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu uzasadniała treść przepisu art.102 k.p.c. w zw. z art.108 § 1 zd. 1 k.p.c. Zgodnie z ostatnim z powołanych przepisów Sąd obowiązany jest w orzeczeniu kończącym postępowanie orzec o jego kosztach. W świetle reguł słuszności określonych w art.102 k.p.c. Sąd nie obciążył powoda kosztami procesu strony przeciwnej (punkt 2-gi sentencji wyroku), zaś w punkcie 3-cim sentencji wyroku, nieuiszczone koszty sądowe Sąd przejął na rachunek Skarbu Państwa. W ocenie Sądu zarówno charakter dochodzonego przez powoda roszczenia, jak i jego sytuacja majątkowa przemawiała za odstąpieniem od obciążania powoda kosztami procesu zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, wyrażoną w przepisie art.98 k.p.c.